

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **Bc. I. D.,**
bytem,
zastoupeného advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou,
sídlem Rašínova 522, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje,**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, č. j. KUZL 47099/2017, sp. zn. KUSP/47099/2017/PŽÚ/Do

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že Městský úřad Uherské Hradiště, odbor dopravních a správních agend, vydal dne 25. 5. 2017 rozhodnutí č. j. MUUH – DSA/75966/2016/Kodr., sp. zn. Spis/15386/2016, kterým řízení vedené o přestupku proti

občanskému soužití, kterého se měl dopustit Ing. J. T. a žalobce zastavil, neboť spáchání přestupku nebylo ani jednomu z obviněných z přestupku prokázáno.

2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání do obou výroků označeného rozhodnutí.
3. Krajský úřad Zlínského kraje, odbor správní a Krajský živnostenský úřad jako odvolací orgán vydal rozhodnutí č. j. KUZZ-47099/2017, sp. zn. KUSP/47099/2017/PŽÚ/Do ze dne 8. 9. 2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a rozhodl o podaném odvolání žalobce tak, že jej do výroku I. jako nepřípustné zamítl a do výroku II. taktéž zamítl a rozhodnutí správního orgánu v této části potvrdil.
4. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce podal žalobu, neboť má za to, že byl rozhodnutím žalovaného, které je nesprávné a nezákonné, zkrácen na svých právech, proto se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z níže uvedených důvodů.
5. Žalobce je přesvědčen, že utrpěl újmu na svých právech tím, že napadené rozhodnutí ignoruje zásadní skutkové okolnosti, neboť žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi, které byly v průběhu řízení žalobcem namítány a uváděny. Rozhodnutí trpí procesními vadami, které nelze zhojit jinak, než zrušením napadeného rozhodnutí, případně i zrušením rozhodnutí prvostupňového.
6. Žalobce podaným odvoláním napadal prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 25. 5. 2017, a to do obou výroků rozhodnutí, neboť byl a stále j je přesvědčen, že byl nesprávně správním orgánem poučen o možnosti podání opravného prostředku a bylo mu jako obviněnému odepřeno právo podat odvolání i proti výroku č. I. prvostupňového rozhodnutí, tedy základní právo směřující k řádnému přezkumu řízení formou opravného prostředku.
7. Žalovaný v reakci na to uvádí v odůvodnění napadeného rozhodnutí své vlastní právní posouzení rozhodných skutečností s odkazem na ustanovení zákona 200/1990 Sb., o přestupcích:
§ 81 odst. 1: „Proti rozhodnutí o přestupku se může odvolat v plném rozsahu jen obviněný z přestupku a, jde-li o mladistvého, v jeho prospěch i jeho zákonný zástupce a orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí.“

§ 57 odst. 2: „Společné řízení se koná též proti všem pachatelům, jejichž přestupky spolu souvisejí a jsou projednávány týměž orgánem. K urychlení řízení nebo z jiného důležitého důvodu lze věc některého pachatele přestupku vyloučit ze společného řízení.“
8. Uvedené právní posouzení žalovaného považuje žalobce za výkladově nesprávné, neboť tvrdí, že výše citovaná ustanovení je nutné vykládat tak, že „každý z obviněných se může odvolat pouze do výroku o vině, sankci, nákladech řízení a případné povinnosti k úhradě majetkové škody, které se týkají pouze jeho přestupkové věci, nikoliv do výroku ostatních obviněných.“
9. Právní odůvodnění nastíněných závěrů žalovaný staví na analogii s trestními předpisy upravujícími trestní řízení.

10. Žalobce nesouhlasí s těmito tvrzeními žalovaného a zdůrazňuje, že takové odůvodnění přesahuje i meze správního uvážení správního orgánu. Žalobce namítá, že žalovaný není oprávněn rozšiřovat meze obsahu a dikce zákonného ustanovení, a to ani z pozice správního orgánu.
11. Ust. § 81 odst. 1 zákona o přestupcích zcela zřetelně stanovuje, že proti rozhodnutí o přestupku se může odvolat v plném rozsahu jen obviněný z přestupku, což žalobce řádně učinil. Zákon o přestupcích **neobsahuje žádné ustanovení**, které by žalobci zakazovalo (či jej omezovalo v právu) odvolat se proti výroku, který proti němu přímo nesměřuje, tj. směřuje proti němu alespoň nepřímo, ale i přesto zasahuje do jeho osobní sféry nebo se jej jinak dotýká. Naopak z dikce zákona plyne právo žalobce odvolat se proti rozhodnutí v plném rozsahu. Správní orgán proto není oprávněn toto právo žalobci upírat a v jakékoliv míře jej v něm omezovat svým autentickým výkladem právních norem. V opačném případě by se přestupkové řízení stalo analogickým až rovnocenným s trestním řízením se všemi důsledky z toho vyplývajícími.
12. Nadto je potřeba zdůraznit, že žalobce byl, ač nepřímo, zasažen výrokem č. I rozhodnutí Městského úřadu ze dne 25. 5. 2017, neboť tímto výrokem bylo deklarováno, že se řízení vedené o přestupku zastavuje vůči Ing. J. T. z důvodu neprokázání obvinění.
13. Žalobce se zcela jednoznačně stal obětí napadení Ing. J. T., který jej zákeřně napadl zezadu a započal tak vedený útok proti žalobci. Žalobce je oprávněn hájit svá práva poškozeného a podat proti takovému výroku opravný prostředek. Nelze se ztotožnit se závěrem prvostupňového rozhodnutí, že obvinění nebylo Ing. T. prokázáno a ponechat jej bez jakéhokoli postihu ze strany správních orgánů. Takový závěr by vedl ad absurdum k presumpci, že protiprávní jednání obviněných osob nebude ze strany správních orgánů postihováno, tzn. k libovůli správních orgánů v otázce správního trestání obviněných z přestupku.
14. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí vykazuje mnohočetné vady, která jej v důsledku činí nezákonným. Žalovaný dospěl k nesprávným úsudkům a závěrům o skutkových zjištěních, kdy nevyhodnotil prokázané skutečnosti – jednotlivě, ale i v souhrnu. Jak plyne z obsahu spisu, napadení žalobce Ing. T. nebyl přítomen žádný svědek v okamžiku započetí útoku, avšak průběh útoku viděl Ing. J. H., který se nacházel na místě činu. Žalovaný posoudil výpověď klíčového svědka Ing. H. jako nevěrohodnou bez toho, aby provedl dokazování, tedy pouze přejal odůvodnění prvostupňového správního orgánu. Přičemž v řízení nebyl předložen ani jediný důkaz, který by věrohodnost svědka dehonestoval či jinak vyvracel či snižoval hodnotu jeho výpovědi. S tímto odůvodněním a přístupem žalovaného se nemůže žalobce ztotožnit, neboť považuje Ing. H. za slušného občana, navíc je veřejně známou osobou jako bývalý starosta obce P. a nemá žádný osobní zájem na výsledku tohoto sporu. I v tomto ohledu je zřetelné pochybení prvostupňového správního orgánu, kdy se nevypořádal důsledně s otázkou věrohodnosti svědka Ing. H.
15. Ing. H. vypověděl jako svědek, že viděl, jak obviněný Ing. T. mlátí pěstmi na zádech ležícího žalobce a s tímto jednáním Ing. T. přestal teprve v okamžiku, kdy si všiml, že jej

Ing. H. spatřil „na vlastní oči“. Jedná se o nezprostředkované a přímé svědectví osoby, která jako jediná byla na místě v době útoku Ing. T. na žalobce.

16. Odvolací orgán se nedostatečně zabýval výtkami žalobce uvedenými v podaném odvolání. Ačkoliv vyhodnotil, že k incidentům mezi žalobcem a panem Ing. T. došlo, důsledně nezjistil, k jaké újmě u každého účastníka došlo a kdo byl osobou, která útok vyvolala.
17. Je objektivně vyloučeno, aby si žalobce četná zranění způsobil sám. Lékařské zprávy a doba hospitalizace svědčí o tom, že žalobce byl napaden jinou osobou a to Ing. T. Umístění a rozsah zranění žalobce adekvátně odpovídají vedenému útoku proti jeho osobě. Ing. T. započal útok na žalobce, načež žalobce se pouze bránil ranám vleže na zádech, což dokládá i svědecká výpověď Ing. H.
18. Žalobce dodává, že ani prvostupňový, ani odvolací správní orgán, nevyslechl posádku záchranné služby, která byla přivolána a na místě činu poskytovala první pomoc. Výpovědi ošetřujícího lékaře a zbylých členů posádky by doplnili logicky celek na sebe navzájem navazujících důkazů. Z obsahu správního spisu vyplývá, že posádka záchranné služby ošetřovala pouze žalobce, zatímco Ing. T. vyčkával na příjezd dalšího vozidla záchranné služby. Skutková zjištění postrádají závěr o tom, proč záchranná služba prvotně ošetřovala žalobce a ne druhého účastníka incidentu, Ing. T. Jeví se logická odpověď, že žalobce potřeboval akutnější ošetření než Ing. T., neboť byl napaden a jeho zranění byla povahově závažnější. Žalobce podotýká, že Ing. T. nebyl ani hospitalizován, jelikož nebyl pro hospitalizaci žádný zdravotní důvod. Lékařské zprávy a nálezy obou účastníků incidentu deklarují, že u Ing. T. nebylo zjištěno takové poškození zdraví jako u žalobce. Tyto skutečnosti mají zásadní vliv na hodnocení zavinění společně s následky rozsahu poškození zdraví žalobce a jeho omezení v obvyklém způsobu života. Samozřejmě, je tím ovlivněn i závěr, zda neměla být věc řešena Policií České republiky.
19. Pokud by odvolací orgán nařídil pořízení znaleckého posudku k posouzení rozsahu a četnosti zranění jednotlivých útočníků, vyšlo by najevo, že žalobce byl úmyslně poškozen a bylo mu ublíženo na zdraví s nutností lékařského ošetření a hospitalizace.
20. Žalobce je toho názoru, že nelze ponechat v platnosti rozhodnutí vykazující takové vady, které ignoruje zjištěné skutečnosti, zkresluje právní posouzení a bez logického zdůvodnění nehodnotí medicínské a lékařské závěry, intenzitu a ani způsob vedení útoku proti žalobci.
21. S ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
22. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že dle jeho názoru žalobní námitky důvodné nejsou. Setrval na své argumentaci vyjádřené v rozhodnutí, týkající se nepřipustnosti odvolání žalobce směřujícího do výroku I. rozhodnutí správního orgánu, jímž bylo rozhodnuto o skutku jiného obviněného. Trvá na tom, že žalobci neupřel žádná práva účastníka řízení a při výkladu právní normy postupoval v souladu s ustálenou rozhodovací praxí. Žalovaný nesouhlasí se závěrem žalobce, v němž takový výklad vede k tomu, že protiprávní jednání obviněných osob nebude ze strany správních orgánů postihováno a povede k jejich libovůli v otázce správního trestání. Správní orgány projednávají přestupky

z moci úřední, přičemž v řízení jsou povinny postupovat v souladu s právními předpisy tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností a dodržovat práva účastníků řízení; nelze proto hovořit o žádné libovůli. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

23. Z obsahu připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.
24. Dne 16. 10. 2016 oznamovalo, Obvodní oddělení policie Uherské Hradiště, Městskému úřadu Uherské Hradiště, podezření z přestupku na osoby I. D. a J. T., které jsou podezřelé z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/90 Sb. tím, že dne 21. 9. 2016 v 17:00 hod. – 17:05 hod. došlo na parkovišti před supermarketem Slovácko v K. ke vzájemnému fyzickému napadení mezi osobami I. D. a J. T. Během incidentu došlo u obou ke zranění – bez citelného omezení v obvyklém způsobu života (viz příslušný úřední záznam k lékařským zprávám). V zásadě bylo zjištěno podezření, že pan D. při fotografování dodávkového vozidla pana T. s transparenty vyjadřující nespokojenost s událostmi v obci P. a jmenovitě s jednáním paní D., reagoval na slova vracejícího se pana T. (s nákupem v rukou z OD Slovácko) „Jak se Vám to líbí – dobré, ne?“ tak, že pan D. po tomto oslovení ze strany pana T. tohoto měl nakopnout do hýždí. Kopnutí se měl pan T. snažit opěťovat, avšak minul nohou pana D. Následně se oba chytili za oděv a při tomto upadli na zem a zde mělo dojít k tomu, že pan T. udeřil pěstí pana D. do obličeje. Jinak blíže odkazuje policie na obsah spisového materiálu, resp. podání vysvětlení osob, záznamy atd.
25. Poté, kdy bylo zahájeno přestupkové řízení proti I. D. i J. T. Městským úřadem Uherské Hradiště, byly provedeny důkazy, které jsou obsahem policejního spisu i spisu správního orgánu I. stupně, kdy věc podezření z přestupkových jednání pana D. i pana T. byla spojena ke společnému projednání. Dne 25. 5. 2017 MěÚ Uherské Hradiště, odbor dopravních a správních agend vydal rozhodnutí, které obsahuje 2 výroky. Ve výroku I. uvedeno, že řízení vedené o přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, kterého se měl dopustit Ing. J. T., nar. ..., trvale bytem tím, že dne 21. 9. 2016 v době od 17:00 hod. do 17:05 hod. v K. na parkovišti před supermarketem Slovácko v K. tak, že se vzájemně fyzicky napadl s I. D., kterého několikrát uhodil pěstí do obličeje, a když následkem tohoto upadl na zem, tak mu klečel na hrudníku a bil ho pěstí do hlavy a tlačil mu svůj palec dlouhodobě do levého oka a způsobil mu drobné zranění, čímž úmyslně narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví a jiným hrubým jednáním, se podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích **zastavuje**, neboť spáchání přestupku nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Ve výroku II. pak uvedeno, že řízení vedené o přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, kterého se měl dopustit Bc. I. D., nar., trvale bytem tím, že dne 21. 9. 2016 v době od 17:00 hod. do 17:05 hod. v K. na parkovišti před supermarketem Slovácko tak, že se vzájemně fyzicky napadl s J. T., kterého kopnul do hýždí, poté ho uchopil levou rukou za oblečení, tímto si ho přitáhl k sobě a pravou rukou se ho snažil uhodit pěstí do tváře, proti čemuž J. T. uhnul, a minimálně 2x ho uhodil z boku levé vlasové části hlavy a způsobil mu drobné zranění, čímž úmyslně narušil občanské soužití drobným ublížením na zdraví a jiným hrubým

jednáním, se podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích **zastavuje**, neboť spáchání přestupku nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.

26. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že vycházel z výpovědi obviněného J. T. a obviněného I. D., svědkyně A. H., svědka J. H. a svědkyně H. S. Dále vycházel z listinných podkladů – písemného materiálu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Uherské Hradiště, Obvodního oddělení Uherské Hradiště, č. j. KRPZ-101004/PŘ-2016-151116 a z listinných důkazů 15 ks fotografií, založených ve spisu policie na č. l. 6, 7, 9, 10, 11, 12 a 28, výjezdového záznamu Zdravotnické záchranné služby Zlínského kraje (č. l. 30 spisu policie), hlášení o úrazu – Nemocnice Kyjov č. l. 31 spisu policie, lékařské zprávy Nemocnice Kyjov – Chirurgické oddělení – č. l. 32 policejního spisu, lékařské zprávy vydané MUDr. M. K. – Kyjov (č. l. 33 spisu policie), nález RTG vyšetření – MUDr. M. K. (č. l. 34 spisu policie), prozatímní propouštěcí zprávy Uherskohradištské nemocnice (č. l. 35 spisu policie), ošetrovatelské propouštěcí zprávy Uherskohradištské nemocnice (č. l. 36 spisu policie), lékařské zprávy MUDr. E. S., neurologická ambulance (č. l. 37 spisu policie), zprávy o ambulantním vyšetření Uherskohradištské nemocnice (č. l. 16 spisu policie), výjezdového záznamu Zdravotnické záchranné služby Zlínského kraje (č. l. 17 spisu policie), zprávy o ambulantním vyšetření Uherskohradištské nemocnice – chirurgie (č. l. 18 spisu policie), zprávy o ambulantním vyšetření Uherskohradištské nemocnice, oční ambulance (č. l. 19 spisu policie).
27. K uvedenému incidentu se také podrobně vyjádřil jak obviněný Jiří Trávníček, tak obviněný Ivan Dokoupil.
28. Po zhodnocení všech uvedených důkazů, které, jak správní orgán uvedl, hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu, dospěl k následujícímu závěru.
29. Z provedeného dokazování nepochybně vyplývá, že dne 21. 9. 2016, v době kolem 17:00 hod. na parkovišti před supermarketem Slovácko v K. došlo k potyčce mezi obviněnými J. T. a I. D. Toto vyplývá jak z výpovědi obviněných, tak z výpovědi svědka H. a nepřímě z obsahu listinných důkazů – většiny lékařských zpráv. Správní orgán se dále zabýval otázkou, co zapříčinilo vzniklou potyčku, kdo z obviněných potyčku započal a dále jejím následným průběhem. Jak vyplývá z výpovědi obviněných, tak i ze znalosti správního orgánu z úřední činnosti a také ze sdělovacích prostředků, přetrvává již delší dobu mezi obviněnými vzájemná pře, především ohledně vyhocené politické situace v obci Pí. Toto je zřejmé i z listinných důkazů – fotografií bílé dodávky s transparenty a obsahu jejich nápisu. Jak uvedl obviněný D. a svědek H., právě kvůli předmětné dodávce s transparenty přijeli na parkoviště před supermarket Slovácko, aby pořídili fotografie vylepených transparentů, přičemž jak vyplývá z dokazování, šel toto učinit obviněný I. D. Jak shodně vyplývá z výpovědi obviněných, po provedení fotodokumentace se tito střetli na parkovišti v době, kdy obviněný I. D. od dodávky odcházel a obviněný J. T. se vracel ze supermarketu zpět k dodávce. Rovněž oba shodně uvedli, že mezi nimi došlo k verbální komunikaci, kdy obviněný I. D. si nevzpomněl, co si říkali, a kdo s komunikací začal. Naopak obviněný J. T. uvedl, že on jako první řekl obviněnému I. D. „jak se vám to líbí?“ načež mu tento odpověděl „vy jste taková piča zkurvená“. Dále se již o průběhu skutkového děje jejich výpovědi rozcházejí a jak je zřejmé z provedeného dokazování, tak

není znám žádný svědek, který by popsal začátek vzniklé potyčky a také její celý průběh. Proto správní orgán vzájemně posuzoval pouze jednotlivá tvrzení obviněných. Obviněný J. T. uvedl, že obviněný I. D. ho kopl za chůze nohou do hýždě, čemuž se chtěl bránit a kopnout ho také, ale minul ho. Poté k němu obviněný I. D. přiskočil, uchopil ho levou rukou za oblečení v oblasti pravého boku, přitáhl si ho a druhou volnou rukou (pravou) se ho snažil trefit pěstí do tváře, ale uhnul, tak se mu trefil minimálně 2x do levého boku vlasové části hlavy. Snažil se mu vytrhnout, obviněný I. D. ho přestal bouchat, ale za oblečení ho stále držel. Odtáhl tedy obviněného I. D. od sebe, ale ten zavrával a oba upadli na zem způsobem, že obviněný I. D. upadl na záda a obviněný J. T. na něj. Při tomto se obviněný J. T. uhodil hlavou o zem a pravou rukou upadl tak, že obviněného I. D. patrně nechtěně udeřil do oblasti tváře. Dále obviněný J. T. událost popsal tak, že jak ležel na zemi, tak toto byl pro něj tak hrozitánský zážitek, při držení ohromnou silou za oblečení, ho zachvátila panika, že se z toho nikdy nedostane, tak se začal od obviněného I. D. odrážet a chtěl vstát a vytrhnout se mu ze sevření jeho levé ruky tak, že se několikrát vzepřel rukama na jeho těle. V tomto okamžiku si všiml, že na místě spolujezdce v autě (obviněného D.) sedí svědek H. Začal tedy na něj křičet „pane inženýre, probiha pojdte mně pomoci“. Asi na třetí zavolání svědek H. vystoupil a šel k zadní části, které obešel a v tom okamžiku je uviděl a přiklekl k nim a začal na obviněného T. křičet „už ho pusťte, už ho pusťte“. Obviněný J. T. mu na toto odpověděl „copak můžu, nevidíte, že mě drží?“ Pár vteřin potom ze sevření se vysmekl a stoupl si. Proti verzi obviněného J. T. a stojí výpověď obviněného I. D., který událost naopak popsal tak, že když při chůzi ke svému vozidlu se otočil, aby překontroloval situaci, jestli něco nejede a tak, byl obviněný J. T. k němu otočen zády. Pak si pouze vybavuje pěstní útok na obličej a úder nebo něco, prostě fyzické násilí, které ho srazilo k zemi. Ležel na zemi a obviněný J. T. mu klečel na hrudníku a dělal popsané násilí. Měl strach o svůj život a nebyl schopen ani volat o pomoc. Byl velmi otřesen a zákrok palcem do jeho oka byl velmi bolestivý. On se v podstatě vůbec nebránil. V jedné ruce držel celou dobu mobilní telefon. Pak si vybavuje jen okamžik, kdy volal na tísňovou linku RZS. K dotazu podrobnějšího popisu pěstního útoku, uvedl, že si spíš vybavuje naprosto nečekaně několik úderů pěstí do tváře. Jak je zřejmé z výpovědí obou obviněných, tak vzniklou situaci popisují zcela odlišně a každý sám sebe popisuje jako osobu napadenou. Na základě těchto rozporů se správní orgán zabýval věrohodností jejich výpovědí nejprve ve vzájemném souladu s listinnými důkazy – lékařskými zprávami. Z listinných důkazů – lékařských zpráv pacienta – obviněného J. T. nikterak nevyplývá ta skutečnost, že byl napaden úderem do oblasti hlavy, jak ve své výpovědi uvádí, ale ve většině lékařských zpráv je uvedeno, že pacient popsal způsob zranění nejprve kopnutím a pak uhozením do hlavy při pádu. Z listinných důkazů – lékařských zpráv pacienta – obviněného I. D. správní orgán dovozuje určitou pochybnost o popisovaném způsobu napadení, jak obviněný D. tvrdí. Správní orgán je přesvědčen, že při popisovaném způsobu napadení obviněného I. D. by došlo k daleko závažnějším poraněním, a to zejména v obličeji a zcela určitě ke zranění více viditelných. Rovněž se správnímu orgánu zdá méně pravděpodobné i tvrzení obviněného, že se jednalo o takový útok, že měl obavu o svůj život, a to především na základě jeho chování při popisovaném útoku, neboť obviněný uvedl, že po celou dobu držel v jedné ruce mobilní telefon, že se nebránil. Takové chování však odporuje přirozenému instinktu – pudu sebezáchovy, který je v případě takového útoku naprosto logický, a to už ve snaze přežít či vyhnout se bolesti. Shrnutím výše uvedeného má správní orgán za to, že ze strany obviněného J. T., tak i ze strany obviněného I. D. se jednalo v případě popisu skutkového děje a útoku vedeném ze strany

toho druhého o přehnanost a zveličování ve snaze co nejvíce uškodit druhé straně, neboť s ohledem na jejich vzájemné spory měli k tomuto oba společný motiv. Správní orgán proto jejich výpovědi nepovažuje vzhledem k listinným důkazům – lékařským zprávám za zcela pravdivé, a proto se nemůže přiklonit ani k jedné z podaných verzí, považuje tyto výpovědi obviněných založené na tvrzení proti tvrzení, neboť je zřejmé, že k potyčce mezi nimi sice došlo, ale není jednoznačně prokázáno, kdo konflikt vyvolal, který z nich byl útočníkem, a který se pouze bránil, popř. zda útočníky byli oba dva.

30. Správní orgán dále posuzoval jejich tvrzení s dalšími důkazy a to svědeckými výpověďmi a listinnými důkazy – fotografiemi. Na listinných důkazech – fotografiích není zachyceno žádné fyzické napadení nebo přinejmenším blízký kontakt obviněných a také žádné z viditelných zranění. Fotografie pouze prokazují poškození oděvu obviněného I. D. Tyto listinné důkazy tedy ani podpůrně nepodpořily žádnou z verzí obviněných. Dále se správní orgán zabýval vyhodnocením výpovědí jednotlivých svědků. Nejprve tedy výpovědi svědkyně H. S., která na místo skutku přijela až v době, kdy už na místě byla policie a záchranná služba. Tato tedy k věci vypovídala pouze na základě svého zjištění na místě od svědkyně H. (tuto identifikovala v ústním jednání). Její tvrzení o tom, co se dozvěděla na místě od svědkyně H., se však v podstatné části (vzniklého konfliktu) rozchází s tvrzením svědkyně H. před správním orgánem. Svědkyně H. uvedla, že nic neviděla, ale její dcera jí řekla, že viděla obviněného J. T. (tohoto označila v ústním jednání) jak jde s nákupem a než zasunula vozík, tak viděla, jak obviněný J. T. leží na zemi. Dále nic dcera neviděla a svědkyně H. uvedla, že v blízkosti obviněného J. T. neviděla pohyb jiných osob. Naopak svědkyně S. uvedla, že jí bylo svědkyní H. sděleno, že její dcera viděla, jak obviněný J. T. vychází s nákupem a pak si všimla, jak se perou, a nákup je na zemi. Tato její tvrzení jsou rovněž v rozporu s výpověďmi obviněných, neboť z obou výpovědí vyplynulo, že oba byli v jednu chvíli na zemi, a to při sobě. Také dle jejich popisu celého skutkového děje dle názoru správního orgánu nemohla potyčka trvat pár vteřin, které jsou třeba k zasunutí vozíku. Obě výpovědi svědkyň považuje správní orgán na základě těchto zjištění za méně věrohodné, a to především proto, že tyto přímo skutkovou událost neviděly a celou věc popsaly zprostředkovaně. K tomuto správní orgán ještě uvádí, že s ohledem na nízký věk (10 let) dcery svědkyně A. H. vyloučil její předvolání ke svědecké výpovědi. Dále se správní orgán zabýval výpovědí svědka J. H., z níž vyplynulo, že tento svědek asi po pěti minutách, co odešel z vozidla obviněného I. D., vystoupil z vozidla, jelikož mu bylo divné, že se nevrací (I. D.), kdy obešel vozidlo a rozhlížel se kolem sebe a poté viděl obviněného D., jak leží na parkovacím místě na zádech a obviněný T. ho mlátí pěstmi. Dle jeho slov tomu první nevěřil, zda to má fotit nebo točit. Udělal dva až tři snímky a obviněný J. T. od obviněného I. D. odskočil, protože ho spatřil. Až na dotaz správního orgánu, kde tyto snímky jsou, uvedl, že to řekl asi špatně, fotil až potom. K tomu byly ze strany právního zástupce JUDr. Ch. vzneseny dva dotazy, kdy svědek H. uvedl, že se první věnoval pomoci a zakřičel a poté fotil. Ke své pomoci uvedl, že T. ho mlátil pěstmi. Zakřičel, aby ho nechal být. Správní orgán po vyhodnocení výpovědi svědka má za to, že jeho vyjádření, že viděl, jak bil obviněný J. T. pěstmi obviněného I. D., lze považovat s ohledem na lékařské zprávy za méně věrohodné, jak už se ostatně k tomuto tvrzení vyjádřil správní orgán směrem k výpovědi obviněného I. D. Na základě tohoto má správní orgán za to, že věrohodnost svědka je tímto snížena a to zejména i s ohledem na vyhrocenou situaci v obci P., kde svědek byl po „bouřlivé“ situaci v obci P. jmenován do funkce starosty obce. Svědek by tedy mohl vypovídat v zájmu pomoci jednomu z obviněných nebo naopak jednomu

z obviněných uškodit, proto má správní orgán pochybnosti o jeho nestrannosti, což jeho věrohodnost podstatně snižuje. V závěru tedy správní orgán uvádí, že nemá za dostatečně prokázané, že by se obvinění dopustili jednání, které je jim kladeno za vinu, proto rozhodl v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obviněného) a řízení proti nim zastavil.

31. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, kdy uvedl, že se odvolává proti oběma výrokům, jak pod I., tak II. rozhodnutí MěÚ Hradiště ze dne 25. 5. 2017, dále se z důvodů a skutečností, které popisoval v podstatě shodně, jako později v žalobě. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017 rozhodl ve výroku I. – odvolání žalobce do výroku I. rozhodnutí správního orgánu č. j. MUUH-DSA/75966/2016/Kodr., sp. zn. Spis/15386/2016, písemně vyhotoveného dne 25. 5. 2017, vypraveného dne 30. 5. 2017, se dle § 92 správního řádu jako nepřipustné zamítá. Ve výroku II. pak uvedl, že podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání žalobce do výroku II. rozhodnutí správního orgánu č. j. MUUH-DSA/75966/2016/Kodr., sp. zn. Spis/15386/2016, písemně vyhotoveného dne 25. 5. 2017, vypraveného dne 30. 5. 2017, zamítá a rozhodnutí správního orgánu se v této části potvrzuje.
32. V odůvodnění pak mj. uvedeno, že dle § 81 odst. 1 zákona o přestupcích se obviněný může proti rozhodnutí odvolat v plném rozsahu. V případě, že je vedeno dle § 57 odst. 2 zákona o přestupcích společné řízení proti více obviněným, je však toto ustanovení nutno vykládat tak, že každý z obviněných se může odvolat pouze do výroku o vině, nákladech řízení a případné povinnosti k úhradě majetkové škody, které se týkají pouze jeho přestupkové věci, nikoli do výroku ostatních obviněných. Obdobný postup je stanoven také pro trestní řízení, v němž dle § 246 odst. 1 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, může obžalovaný odvoláním napadnout rozsudek pro „nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká“. Obsahuje-li rozhodnutí více výroků týkajících se více obviněných, jednotlivé výroky pak v návaznosti na datum oznámení rozhodnutí a případné odvolací řízení nabývají samostatně právní moci (dělená právní moc). S ohledem na tuto skutečnost byli oba obvinění v rozhodnutí správního orgánu poučeni, do kterých výroků jsou oprávněni podat odvolání. Odvolací orgán se s tímto poučením ztotožňuje a neshledává v něm žádné pochybnosti ani krácení práv účastníků řízení [pokud jde o poučení v prvostupňovém rozhodnutí, v něm uvedeno, že J. T. se může proti tomuto rozhodnutí (v části I.) odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení Krajskému úřadu Zlínského kraje ve Zlíně]. Obviněný I. D. se může proti rozhodnutí (v části II.) odvolat do 15 dnů ode dne jeho oznámení ke Krajskému úřadu Zlínského kraje.
33. V části směřující do výroku II. pak odvolání vyhodnotil jako přípustné, tj. podané účastníkem řízení, který se svého práva na odvolání nevzdal a směřující proti té části rozhodnutí, proti níž lze odvolání podat.
34. Poté odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v části týkající se výroku II. a předcházející řízení v rozsahu stanoveném v § 89 odst. 2 správního řádu. Bylo zjištěno následující: Správní řízení bylo zahájeno na základě oznámení zpracovaného Policií ČR, obvodním oddělením Uherské Hradiště, které bylo správnímu orgánu postoupeno Městským úřadem Kunovice dne 27. 10. 2017. Na základě uvedeného oznámení zahájil správní orgán správní řízení pro podezření ze spáchání přestupku proti občanskému soužití

dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, a to proti obviněnému Bc. I. D. a proti Ing. J. T.. Na den 12. 1. 2017 bylo svoláno ústní jednání, na kterém správní orgán vyslechl oba obviněné a svědky A. H., Ing. J. H. a H. S. a provedl dokazování listinami – fotografiemi a lékařskými zprávami založenými ve spise. Dne 30. 5. 2017 pak vydal (vypravil) rozhodnutí, kterým řízení o skutcích obou obviněných dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastavil, neboť jejich spáchání jim nebylo prokázáno, a to výrokem I. vůči obviněnému J. T. a výrokem II. vůči obviněnému Bc. I. D.

35. Správní orgán v řízení zjistil stav věci z výpovědí (obou) obviněných, svědeckých výpovědí A. H., Ing. J. H. a H. S. a z listin založených ve spise, konkrétně z fotodokumentace obsažené v oznámení přestupku a z lékařských zpráv obsažených tamtéž a doplněných účastníky v průběhu řízení. Konstatoval přitom, že z provedeného dokazování nepochybně vyplývá, že dne 21. 9. 2017 kolem 17:00 hodin na parkovišti před supermarketem Slovácko v K. došlo k potyčce mezi obviněným a Ing. J. T. Uvedená skutečnost vyplynula z výpovědí obou obviněných, svědků a také z lékařských zpráv doložených oběma účastníky. V řízení se však nepodařilo bez důvodných pochybností zjistit, co bylo hlavním impulsem ke vzniku potyčky (kromě toho, že jednou z příčin bylo umístění plakátů na dodávce Ing. J. T.), kdo z obviněných ji započal a jaký byl její průběh. Každý z účastníků popsal vznik a průběh incidentu zcela odlišně, každý ze svého pohledu jakožto napadeného, který se pouze bránil útoku druhého, přičemž ani z doložených lékařských zpráv nelze jejich tvrzení spolehlivě vyvrátit, neboť tyto nasvědčují oběma verzím. Obviněný Ing. J. T. trval na tom, že byl napaden obviněným, který jej chytil za oděv, pokoušel se ho trefit pěstí do tváře, což se mu podařilo pouze zboku hlavy, pak obviněný ztratil rovnováhu a oba spadli na zem, přičemž on spadl na obviněného a udeřil se přitom do hlavy; nevyloučil přitom, že při pádu mohl obviněného nechtě udeřit do tváře. Obviněný jej pak stále držel a on se snažil vyprostit, proto se od něj odstrkoval. Pustil jej, až přišel svědek Ing. H. Obviněný pak celý incident popsal přesně naopak, kdy to byl Ing. T., který jej nečekaně u dodávky, kterou si předtím fotil, fyzicky napadl pěstmi do obličeje, a poté, co ležel na zemi, klečel mu na hrudníku a činil mu popsání násilí.

36. Co se týče posouzení svědeckých výpovědí, svědkyně A. H. neviděla nic, jen jí její 10letá dcera sdělila, že viděla Ing. T., jak má v ruce nákup a poté, co vrátila nákupní vozík, spatřila tohoto pána ležet na zemi. Nejprve z parkoviště odjely, ale následně se vrátily, protože chtěly vědět, co se stalo. Na panu T. žádné viditelné zranění neviděla, tento si jen stěžoval na bolest hlavy. Svědkyně H. S. taktéž nebyla přímou svědkyní incidentu, uvedeného dne jela do supermarketu Slovácko nakoupit a na parkovišti uviděla 2 záchranky a policii. Byla v šoku, neboť viděla bílou dodávku s transparenty z P., ptala se lidí, co se stalo, a viděla pana T., jak sedí kousek od dodávky a drží si hlavu v rukách; bylo vidět, že mu není dobře. Obviněného viděla sedět v sanitce, přímo na něj neviděla, jen vydedukovala, že osoba tam sedící je on, protože jeho vůz byl na parkovišti. Poté hovořila s panem H., ptala se ho, co se stalo a on ji odkázal na pana T., že se má zeptat jeho. Z výpovědi svědka Ing. J. H. taktéž vyplynulo, že počátek incidentu neviděl. Seděl ve voze obviněného na sedadle spolujezdce a čekal na něj; byl ten den po lékařském zákroku se zuby a necítil se dobře. Obviněný nechal běžet motor, proto svědek předpokládal, že se obviněný za chvíli vrátí. Jelikož se však stále nevracel, vystoupil, obešel vozidlo a uviděl, jak obviněný leží na zádech a pan T. ho mlátí pěstmi; to trvalo asi 15 sekund, do té doby, než ho pan T. uviděl. Svědek nejprve uvedl, že to vyfotil, pak se opravil, že nejprve křičel a fotil až poté, co pan T. od obviněného odskočil.

37. Z uvedeného je zřejmé, že vyslechnuté svědkyně potyčku vůbec neviděly, jejich výpovědi proto pro posouzení toho, kdo ji započal a jaký byl její průběh, nejsou nikterak využitelné. Svědek Ing. J. H. neviděl její počátek, pouze závěr. Správní orgán ve svém odůvodnění pak jeho výpověď podrobně vyhodnotil z hlediska její věrohodnosti a vypovídací hodnoty. Vzal přitom v úvahu vyhrocenou politickou situaci v obci P., kdy tento svědek byl nově zvolen do funkce starosty obce, tudíž existovaly pochybnosti o jeho nestrannosti ve vztahu k účastníkům řízení (kladný k obviněnému, opačný vůči druhému obviněnému Ing. T.). Odvolací námitku obviněného vztahující se k výpovědi tohoto svědka proto odvolací orgán vyhodnotil jako nedůvodnou.
38. Odvolací orgán považuje za důležité také zmínit, že ze strany policie ani následně v řízení se nepodařilo zjistit žádné další svědky a místo skutku není v záběru žádné z kamer umístěných na okolních objektech (bylo prověřeno ze strany policie). Zjištěný skutkový stav proto nelze doplnit dalším dokazováním.
39. S ohledem na výše uvedené skutečnosti odvolací orgán konstatuje, že v řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by se obviněný dopustil skutku, který je mu kladen za vinu. Ztotožnil se proto se závěrem správního orgánu, že mu nezbylo, než postupovat v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ a řízení vedené vůči obviněnému s odkazem na § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastavit z důvodu, že spáchání skutku mu nebylo prokázáno (výrok II. rozhodnutí). Stejně tak správní orgán postupoval ve vztahu k obviněnému J. T.
40. K námitkám týkajícím se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a nesprávných závěrů správního orgánu vzneseným v odvolání odvolací orgán uvádí, že tyto směřovaly výhradně do výroku I. rozhodnutí, do něhož nebyl obviněný oprávněn se odvolat a který již dne 15. 6. 2017 nabyl právní moci; z toho důvodu se odvolací orgán vznesenými námitkami nezabýval. V souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu však v rámci odvolacího řízení napadené rozhodnutí v dotčené části posoudil z hlediska zákonnosti, kdy přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. V uvedeném případě neshledal důvody pro zahájení přezkumného řízení.
41. Závěrem odvolací orgán konstatuje, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno správním orgánem k tomu věcně a místně příslušným, a v části týkající se výroku II. vychází ze stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a obsahuje zákonem předepsané náležitosti. Z toho důvodu odvolání obviněného směřující do výroku II. jako nedůvodné zamítl a rozhodnutí v této části potvrdil. V části směřující do výroku I. posoudil odvolací orgán odvolání jako nepřípustné, neboť se týká výroku jiného obviněného, a s odkazem na ust. § 92 odst. 1 správního řádu je zamítnul.

Posouzení věci krajským soudem

42. **Žaloba není důvodná.**
43. Dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., platným v době „spáchání přestupků“, přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na

zdraví, ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.

44. Podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže se v něm zjistí, že spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.
45. Podle § 81 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., proti rozhodnutí o přestupku se může odvolat v plném rozsahu jen obviněný z přestupku, a jde-li o mladistvého, v jeho prospěch i jeho zákonný zástupce a orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí.
46. Pokud jde o žalobce, ten podal odvolání proti oběma výrokům (výrok č. I, výrok č. II) odvolání, přičemž z obsahu odvolání (i později podané žaloby) zcela jednoznačně vyplývá, že má za to, že skutkový stav byl ze strany správních orgánů náležitě zjištěn, nebyl však správně právně posouzen, neboť dle jeho názoru věc měla být posouzena tak, že přestupkového jednání dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se dopustil Ing. J. T. vůči žalobci, kdy tedy nemělo být řízení proti oběma obviněným, tedy jemu i Ing. J. T. zastaveno, mělo tomu tak být pouze vůči žalobci.
47. Soud se však zcela ztotožnil se stanoviskem žalovaného vyjádřeného v odůvodnění jeho rozhodnutí, že v souladu s ust. § 81 odst. 1 zákona o přestupcích ve výroku č. I (kdy řízení bylo zastaveno vůči Ing. J. T.) se žalobce nemůže odvolat, neboť to přímo vyplývá z ustanovení § 81 odst. 1 zákona o přestupcích (**proti rozhodnutí o přestupku se může odvolat v plném rozsahu jen obviněný z přestupku**). To však v případě, kdy řízení bylo zastaveno vůči Ing. J. T., nemůže žalobce udělat, a proto soud také s poučením uvedeném v prvostupňovém rozhodnutí souhlasí a nezpochybňuje ani odkaz na ust. § 246 odst. 1 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, ze strany správních orgánů, neboť přestupkové řízení je také řízením o stanovení viny a trestu, proto odkaz na trestní řád, tedy na postup stanovený pro trestní řízení je zde na místě [znění § 246 odst. 1 písm. b) – rozsudek může odvoláním napadnout obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká].
48. Soud tedy tuto žalobní námitku (odvolání proti výroku č. I rozhodnutí správního orgánu I. stupně) zhodnotil tak, že žalovaný správně tuto námitku jako nedůvodnou zamítl, neboť, jak soud již uvedl, žalobce nemohl podat odvolání do výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
49. K tomu, jak byl zhodnocen skutkový stav týkající se obvinění z přestupku žalobce dle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, soud stručně uvádí, že ho má také za správně zjištěný a zhodnocený, když žalobce samozřejmě nechtěl, aby byl uznán vinným z uvedeného přestupkového jednání a souhlasil s tím, že on se žádného přestupkového jednání nedopustil, a tedy v zásadě i s tím, že přestupkové řízení vůči němu bylo zastaveno.
50. Soud tak na tomto místě uvádí, že souhlasí s tvrzením správního orgánu I. i žalovaného, že se ze všech důkazů, které byly v průběhu správního řízení provedeny (jiné důkazy pak nepřicházely v úvahu, neboť žádný jiný svědek se již nenalezl), tedy z uvedených důkazů, které byly provedeny, se nepodařilo prokázat, že by se žalobce přestupkového jednání,

které mu bylo kladeno za vinu, dopustil, a proto rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku II. je správné, když řízení proti žalobci bylo zastaveno.

51. Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není.
52. Věc tedy posoudil krajský soud tak, že žaloba žalobce důvodná není. Žalovaný rozhodl ve věci odvolání žalobce do výroku I. stupně i výroku II. stupně správního orgánu I. stupně správně, zákonným způsobem, věc byla náležitě a srozumitelně odůvodněna, a proto žalobu žalobce soud zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) jako nedůvodnou.
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 14. listopadu 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.